

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ, ΑΡΙΘ. 7—ΑΘΗΝΑΙ—ΤΗΛ. 33.839

ΕΤΟΣ Α' Αριθ. Φύλ. 24ον

Κυριακή 3η Φεβρουαρίου 1947 Π.Ο.Η.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 300

Αδελφοί: Στήκετε και κρατείτε τὰς παραδόσεις ὡς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν.
Β'. Θεοσ. Κεφ. Β'. 15

Συνδρομαί: Ἐξάμηνος δρχ. 6.000. Ἐτησία 10.000
Ἐξωτερικοῦ ἑξάμ. δολ. 4.—Ἐτησία Δολλ. 8

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι τὸ φύλλον καὶ ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον. Ἅγιον Μεγαρίδος
Κύριον Κύριον Χριστοφόρον
Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθῆναι
Διευθυντής: Ὁ Σεβ. Ἅγιος Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρος

ΤΑ ΕΘΝΗ ΚΑΙ Η ΠΙΣΤΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ

Ὁ πανάγαθος Θεός, ὅστις θέλει τοὺς πάντας νὰ σώσῃ καὶ εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας νὰ χειραγωγῇ ἡδύοκῃσεν ἐν τῇ ἀπειρῷ αὐτοῦ φιλανθρωπίᾳ νὰ μὴν ἀφήσῃ καὶ τὰ ἔθνη ἐν τῷ σκότει τῆς ἀγνοίας καὶ τῆς πλάνης, ἀλλὰ νὰ δώσῃ καὶ εἰς αὐτὰ τὸν μίτον τῆς φυσικῆς ἀληθείας, ἵνα χειραγωγῇ εἰς τὰς τρίβους τῆς ἀληθινῆς θεογνωσίας. Ὅντως αἱ ἀποδείξεις περὶ ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ εἶνε ἐγκριτεσπαρέμεναι κατὰ θεῖαν οἰκονομίαν, οὐ μόνον εἰς ἅπασαν τὴν φύσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ὀργανικὴν καὶ πνευματικὴν ὑπόστασιν τοῦ ἀνθρώπου.

Τῷ ὄντι εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴν ἀνακαλύψῃ τις καὶ ὁμολογήσῃ τὸν Θεὸν ὅταν ἀτινίσῃ εἰς τὴν πολυδαίδαλον καὶ ἁρμονικὴν κτίσιν, καὶ δι' εἰς τὸν ἀτέλεμον καὶ ἑναστρον οὐρανὸν, ὅστις ἀποτελεῖ τὸν κυρίως Ναὸν τοῦ Θεοῦ, ἔνθα ὑμνεῖται ἀσιγήτοις ὕμνοις καὶ ἀσυνθέτοις μουσικαῖς ἁρμονίαις τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομα Του ὑπὸ τῶν φωτοβόλων ἀστέρων καὶ τῶν λοιπῶν καλλιδρόμων καὶ θαυμασίων οὐρανίων σωμάτων.

Διὸ καὶ ὁ θεῖος Παῦλος λέγει τὰ ἑξῆς περὶ τῆς πίστεως τῶν ἐθνῶν. Τὸ γνωσιὸν τοῦ Θεοῦ φανερόν ἐστιν ἐν αὐτοῖς (τοῖς ἔθνεσιν), ὁ γὰρ Θεὸς αὐτοῖς ἐφάνερωσεν. Τὰ γὰρ ὀράτα αὐτοῦ ἀπὸ κτίσεως κόσμου τοῖς ποιήμασι νοούμενα, καθορᾶται ἢ τε αἰδίδιος αὐτοῦ δύναμις καὶ θεότης (Ρωμ. 1.19.21).

Ὅδὲ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς λέγει τὰ ἑξῆς περὶ τῆς τοιαύτης γνωριμίας τοῦ Θεοῦ. «Πᾶσιν ἡ γνῶσις τοῦ εἶνε Θεὸν ὑπ' αὐτοῦ φυσικῶς ἐγκατέσπαρται. Καὶ αὐτὴ δὲ ἡ κτίσις, καὶ ἡ ταύτης συνοχή τε καὶ κυβερνήσις τὸ μεγαλεῖον τῆς θείας ἀνακηρύττει φύσεως» Βιβ. Α Κα.

Ὁ δὲ μέγας καὶ οὐρανοφάντωρ Βασίλειος, ἐρμηνεύων τὸ ψαλμικὸν πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐν πίστει, λέγει «Τὶ οὖν ἐστίν, ὁ λέγει, πῶς οὖν ἐν πίστει πάντα; ἔαν τὸν Οὐρανὸν, φησὶν ἰδῆς καὶ τὴν ἐν αὐτῇ τάξιν πίστεως ἐστὶν ὁδηγός, δεικνύσι γὰρ τὸν τεχνίτην δι' ἑαυτοῦ. Ἐὰν τὰς περὶ τὴν γῆν διακοσμήσεις πάλιν, καὶ διὰ τούτων αὖτε

ταί σου ἡ περὶ τὸν Θεὸν πίστις, οὐ γὰρ σαρκίνοις ὀφθαλμοῖς καταμαθόντες τὸν Θεὸν πεπιστεύκαμεν εἰς αὐτόν, ἀλλὰ τῇ τοῦ νοῦ δυνάμει διὰ τῶν ὁρωμένων τὸν ὁράτον Θεὸν καθορῶμεν πάντα οὖν τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐν πίστει· κἂν τὸν λίθον καταμάθῃς, ἔχει καὶ αὐτὸς τινὰ τῆς δυνάμεως τοῦ πεποιηκότος ἀπόδειξιν, κἂν τὸν μύρμηκα, κἂν ἐμπίδα, κἂν μέλισσαν, πολλάκις καὶ ἐν τοῖς μικροτάτοις ἡ σοφία τοῦ Δημιουργοῦ καταφαίνεται ὁ γὰρ Οὐρανὸν διαπλώσας καὶ τὰ ἄπλετα μεγέθη τῶν πελαγῶν διαχέας, οὗτος ἐστίν, ὁ καὶ τὸ λεπτότατον τοῦ κέντρου τῆς μελιτῆς κοιλάνας, ὥστε δι' αὐτοῦ τὸν ἰὸν ἀποχεῖσθαι πάντα οὖν τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐν πίστει μηδὲν σοὶ ἀπιστίας ἐφόδιον ἔστω, μὴ εἴπῃς ὡς ἔτυχε γέγονε τοῦτο καὶ αὐτομάτως, οὐδὲν ἄτακτον, οὐδὲν ἄοριστον, οὐδὲν εἰκὴ γινόμενον» (Ἐρμην. ψαλμῶν Μ. Βασιλείου).

Ἀλλὰ μήπως καὶ εἰς ἑαυτὸν ἔαν στραφῇ τις, καὶ περιεργασθῇ τὴν ἁρμονικὴν λειτουργίαν τῶν σωματικῶν ὀργάνων, καὶ διεισδύσῃ νοερῶς ἐντὸς τῶν φωτεινῶν θαλάμων τῆς ψυχῆς, δὲν θὰ ἀποκαλύψῃ τὸν Θεὸν ἀποκατοπτριζόμενος πρὸς τὸ θεσπέσιον κάλλος καὶ τὸ θαυμάσιον μεγαλεῖον Αὐτοῦ.

Ὅντως τὸ θεῖον τοῦτο κάλλος θέλγει καὶ ἐξάγει τὴν ψυχὴν εἰς τὰς ἰδεώδεις σφαίρας τῆς ἀληθείας, τοῦ ὁραίου, καὶ τοῦ ἀγαθοῦ, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὴν κυριωτέρων ἐπιδίωξιν παντὸς ἀνωτέρου καὶ πεφωτισμένου ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐφ' ᾧ καὶ ὁ Μέγας Βασίλειος, ἐρμηνεύων τὴν ψαλμικὴν ρῆσιν «ἐθανυμασιώθη ἡ γνῶσις σου ἐξ ἑμοῦ ἐπάγεται τὰ ἐπόμενα». Ἡ ὑπαρξὶς τοῦ Θεοῦ ἀριδῆλως ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἀναλύσεως καὶ θεωρίας τῶν σωματικῶν ὀργάνων τε καὶ ἀγγείων, τῶν τόσῳ λεπτῶν καὶ ἐναρμονίων, καὶ ὅλων αὐτῶν εἰς ἓν κοινὸν τῆς ζωῆς ἀποτέλεσμα συντρεχόντων. Ἐὰν δὲ ὁ ἄνθρωπος ἐπισκοπήσῃ καὶ τὰς ψυχικὰς δυνάμεις καὶ ἐνεργείας, καὶ ἐπεξεργασθῇ τὴν κοινωρίαν τῶν δύο τούτων ἀντιθέτων οὐσιῶν τῆς ὕλικης καὶ τῆς αὐλοῦ, τῶν θαυμάτων τὸ θαῦμα ἐν τῇ ψυχοσοφίᾳ τῆς

μεταφυσικῆς, τότε δὴ πλέον μάλιστα καταστήσεται λάτρης ὀλοπρόθυμος, καὶ ὕμνωδὸς ἐρωτικώτατος τῆς τοῦ Θεοῦ μεγαλειότητος, καὶ σοφίας, καὶ ἀγαθότητος, δι' ἣν ἐξαγαγὼν αὐτὸν ἐκ τοῦ χάους τοῦ μηδενός, τὸν ἐξώσεν εἰς ὃν ποικιλώτατον, ἁρμονικώτατον, ἐπιτηδεύτατον, ἀνελλιπέστατον, καὶ βραχὺ τι παρ' ἀγγέλοις ἡλαττωμένον, ἀναφωνῶν «μέγας εἰ Κύριε καὶ θαυμαστά τὰ ἔργα σου, καὶ οὐδεὶς λόγος ἐξαρχέσει πρὸς ὕμνον τῶν θαυμασίων σου».

Οὕτω καὶ οἱ ἀρχαῖοι φιλόσοφοι καὶ δι' οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τῆς μυσταγωγικῆς διανοίας, καὶ τοῦ φιλοσοφικοῦ πνεύματος αὐτῶν κατώρθωσαν, οὐ μόνον νὰ διεισδύσωσιν εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐνός Θεοῦ, ὡς δημιουργοῦ καὶ κυβερνήτου τῶν πάντων, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἄδυτα μυστήρια καὶ ἀνεξερεύνητα βάθη αὐτοῦ νὰ διεισδύσωσι, καὶ ὡς προφητῶν τῶν Ἑθνῶν τὴν ἐνανθρώπησιν, τὴν τριαδικότητα, τὴν σταύρωσιν, καὶ τὴν ἀνάστασιν τοῦ θεανθρώπου νὰ προσέπωσι.

Ἴδου πῶς περιγράφει τὰς ιδιότητες τοῦ Θεοῦ ὁ Ἕλλην φιλόσοφος Μάξιμος ὁ Τύριος «ὁ Θεὸς πατὴρ πάντων, καὶ δημιουργός, ὁ καὶ χρόνου καὶ αἰῶνος κρείττων ὁ ἀκατανόμαστος καὶ ἄγνωστος εἰς ἡμᾶς, τοῦ ὁποῦ μὴ δυνάμενοι νὰ κατανοήσωμεν τὴν φύσιν, στερεούμεθα εἰς τὰς φωνὰς καὶ τὰ ὀνόματα ἀπὸ τὰς ἐνεργείας αὐτοῦ, αἰσθανόμεθα διὰ τῶν αἰσθήσεων τὴν αἰτίαν τοῦ ποιητοῦ, καὶ βλέπομεν τὴν ὡραεὶν αὐτοῦ καθημερινῶς, γνωρίζοντες τὴν πηγὴν, τὸν πατέρα καὶ ποιητὴν, γνωρίζοντες τὸν ἀρμοστήν τῶν Οὐρανῶν, τὸν ὁδηγὸν τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης τὸν κορυφαῖον τοῦ χοροῦ τῆς τῶν ἀστέρων κυκλικῆς κινήσεως καὶ κυβερνήσεως, τὸν δρόμον τῶν ἡμερῶν, τὸν θησαυροφύλακα τῶν καιρῶν, τὸν κυβερνήτην τῶν πνευμάτων, τὸν ποιητὴν τῆς θαλάσσης, τὸν δοτήρα τῶν ποταμῶν, τὸν τροφέα τῶν καρπῶν, τὸν γεννήτορα τῶν ζώων, τὸν γενέθλιον, τὸν ὑέτιον, τὸν ἐπικάρπιον, τὸν πατῆρα, τὸν ζωογόνον, τοῦ ὁποῦ ὁ νοῦς εἶνε στερεὸς καὶ ἀπρόσβλητος, ταχύτατος καὶ ἀκούραστος, καὶ φθάνει εἰς ὅλας τὰς φύσεις μετ' ἀμμήτου ταχύτητος ὡς

ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, καὶ στολίζει πᾶν ἔργον ἐκεῖ, ὅπου ἤθελε παρουσιασθῇ».

Ἀξιόγαστα δὲ καὶ ἀξιόκουστα τυγχάνουσιν καὶ ὅσα ἐναργέστατα ἐφιλοσόφησεν ὁ θεὸς Πλάτων εἰς τὸν περὶ προσευχῆς διάλογόν του λέγων τὰ ἐπόμενα «ὁρᾷς οὖν ὡς οὐκ ἀσφαλὲς σοι ἐστὶν ἐλθεῖν πρὸς τὸν Θεὸν εὐδοκίμως, ἵνα μὴδ' ἂν οὕτω τύχη, βλασφημοῦντος σοῦ, ἀκούων, οὐδ' ἐναποδέξεται τῆς θυσίας τούτης, τυχὼν δὲ καὶ ἕτερον προσπολαύσης ἐμοὶ μὲν οὖν δοκεῖ κράτιστον εἶναι ἡσυχίαν ἔχειν, ἀναγκαῖον οὖν ἐστὶν περιμένειν, ἕως ἂν τις μάθῃ ὡς δεῖ πρὸς Θεοῦς καὶ πρὸς ἀνθρώπους διακρίσθαι. Ἀλλὰ ποῖτε οὖν παρέσται ὁ χρόνος οὗτος ὃ Σώκρατες, καὶ τίς ὁ παιδεύσων ἡδιστα γάρ ἂν μοι δοκῶ τοῦτον ἰδεῖν τὸν ἀνθρώπον, τίς ἐστὶν (Σωκράτης) οὗτος ἐστὶν ὃ μέλλει περὶ σοῦ, ἀλλὰ δοκεῖ μοι καὶ σοῦ δεῖν ἀπὸ τῆς ψυχῆς πρῶτον ἀφελόντα τὴν ἀχλὺν, ἣ νῦν παροῦσα τυγχάνει, τηνικαῦτα τε ἡδὴ προσφθρεῖν, δι' ὃν μέλλεις γνῶσθαι τι μὲν κακὸν, τί δε καὶ ἐσθλὸν νῦν μὲν γάρ οὔτε ἂν μοι δοκεῖ δυνήθῃναι.»

Ὁ αὐτὸς θεὸς Πλάτων ὑπὸνῆξεν αὐτὸν καὶ τὴν εἰς θάνατον καταδίωξιν τοῦ Διακόνου, εἰπὼν τὰ ἐπόμενα. «Ὁ δικαίως μαστιγώσεται στρεβλώσεται δεδιόσεται ἐκκαυθήσεται τ' ὀφθαλμῷ τελευτῶν πάντα κακὰ παθὼν ἀνασχινδουλευθήσεται.

(Εἰς τὸ ἐπόμενον συνέχεια καὶ τέλος)

Ὁ Πρ. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΜΑΣ

ΔΙΑ ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Ὑπὸ τοῦ Πανιερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ. κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ.

1) Ἡ Ἑνότης τῆς Ἐκκλησίας, αἱ Αἱρέσεις καὶ τὰ Σχίσματα.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Τούτων ἕνεκα ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἐπὶ Φωτίου τοῦ μεγάλου καὶ δι' ἐκείνου Μιχαήλ τοῦ Κηρουλαίου (1050) ἐπὶ κεφαλῇ τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐνεργείᾳ Αἰρετικῆν, ὡς τολμήσαντες, παρὰ τὰς Ἀποστολικὰς καὶ Συνδικτικὰς Διατάξεις, νὰ τροποποιήσῃ καὶ ἀλλοιώσῃ τὸ ἱερὸν καὶ ἀναλλοιώτον Σύμβολον τῆς πίστεως, καὶ νέα δόγματα νὰ ἐπινοήσῃ ὡς τὸ ἀλάτῃν καὶ ἄλλα. Οὕτω ἡ τέως μία καὶ ἡνωμένη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ διηρέθη εἰς δύο, εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν, τὴν μείναν πιστὴν εἰς τὰ δόγματα καὶ τὰς παραδόσεις τῶν 7 Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καὶ τὴν Αἰρετικὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀσέως, τὴν τολμήσαν νὰ ἀθετήσῃ τὴν ἱερὰν παρακαταθήκην τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ Θεοφόρων Πατέρων τῶν 7 Οἰκουμενικῶν Συνόδων, διὰ τῆς αὐθαρέτου εἰσαγωγῆς εἰς τὸ Σύμβολον τῆς πίστεως τῆς ἐκπορεύσεως καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τῆς ἐπινοήσεως τοῦ ἀλαθινοῦ τοῦ Πάπα, τοῦ ἀνωτάτου τούτου τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας Ποντίφικος, ὡς καὶ τοῦ ἀσπίλου τῆς γεννήσεως τῆς Ἁγίας Θεοτόκου ὑπὸ τῶν Θεοπατέρων Ἰακωβὺ καὶ Ἀννῆς τοῦ καθαρῆς ὑπερῶς καὶ ἄλλων. Ἐκτοτε ἔλαβον ὑπαρξίν αἱ διάφοροι Αἱρέσεις καὶ τὰ Σχίσματα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἅτινα τὴν αἵτιαν αὐτὴν ἔχουσιν εἰς τὸ ὑπερφίαλον καὶ περυσωμένον πνεῦμα τῶν τὰ ἐπίγεια καὶ γῆϊνα φρονούντων ἐκκλησιαστικῶν Ἀρχόντων καὶ Ταγῶν. Ἐφ' ᾧ καὶ ὁ Μέγας Ἀθανάσιος λέγει τὰ ἑξῆς περὶ τῶν ῥηξικειλεύθων τούτων πνευμάτων: «Πάντες, ὅσοι Θεὸν καταλαβέσθαι ἐσπεύσαν, τὴν ἑαυτῶν σκίαν καταδίδωκαν, καὶ ὅσοι βαθύναι ἐνόμισαν, εἰς πενήρας αἱρέσεις ἐνέπεσαν, καὶ ὅσοι τί περὶ οὐσίας

θεοῦ εἰπεῖν ἠβουλήθησαν, τὴν ἄβυσσον μετρήσαι, τὴν ἑαυτῶν δρακί ἐσπεύσαν» (Μέγας Ἀθανάσιος πρὸς Ἀντιόχον). Οὕτω κατὰ διάφορους καιροὺς ἐξεμαρτύθησαν καὶ ἐκνοσηρήθησαν ἐκ τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας αἱ διάφοροι Αἱρέσεις τῶν Λουθηρανῶν καὶ τῶν Καλβινιστῶν, αἵτινες, ἀποκοπέσαι ἐκ τοῦ Κορμιοῦ τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας, ἐπετέλεσαν τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Διαμαρτυρουμένων.

Εὐτυχῶς εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τοῦ Μεγάλου Φωτίου ἄχρι τῆς σήμερον, χάρις εἰς τὴν ἀλώβητον καὶ ἀπαρρησῶτον τήρησιν τῶν δεδομένων ὑπὸ τῶν 7 Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καὶ τὴν ἐπικρατήσαν ἀρχήν, καθ' ἣν οὐδεμία μετὰβολὴ ἐπετρέπετο εἰς τὰ Κανονικὰ Ἐκκλησιαστικὰ ἑντήματα ἄνευ τῆς γνώμης καὶ τῆς συναίνεσεως ἁπασῶν τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, συνερχομένων εἰς Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, ἢ Τοπικὴν τοιαύτην, ἐλάχιστα παρονομήσαντες κρούσματα Αἱρέσεων καὶ Σχισμάτων. Καθ' ὅσον κατὰ τὴν διαρρησῶσαν ζυλιερίδα ἀπὸ τοῦ χωρισμοῦ τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς Ἀνατολικῆς εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην ἐλάχιστοι σχετικῶς ἐνεφανίσθησαν Αἰρετικοὶ καὶ Σχισματικοί, οὓς ἡ μετριοπαθὴς καὶ συντηρητικὴ Ὁρθόδοξία, συγκυλοῦσα Σύνοδον πανορθόδοξον ἢ Τοπικὴν, ἀπέκοπεν ἐκ τοῦ ὅλου Σώματος Ἀδελφῶν ὡς Μέλῃ σαφῶς καὶ νεκρά, ἵνα μὴ ἡ λύμη τούτων μεταδοθῇ, καὶ ἐπηρεάσῃ τὴν ὑγιαίναν καὶ τὴν εὐελαίαν τοῦ ὅλου Ἐκκλησιαστικοῦ ὁργανισμοῦ ἀπὸ δογματικῆς καὶ ἠθικῆς ἀπόψεως. Οὕτω, ἵνα περιορισθῶν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Αὐτοκεφαλῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὸν τελευταῖον αἰῶνα ἐνεφανίσθησαν δύο Αἱρέσεις, ἡ τοῦ Θεοφίλου Καίτη, πρεσβεύοντες τὸν θεοσεβισμόν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ θεανθρώπου Χριστοῦ, καὶ τοῦ Ἀποστόλου Μαρκῆ, πρεσβεύοντες τὸν τρισυνοδικὸν ἐν τῇ ὑποστάσει τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλ' ἀμφοτέρως ταύτας τὰς Αἱρέσεις κατεδίκανεν ἡ Σύνοδος τῆς Αὐτοκεφαλῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἀπέκοπεν τοὺς Αἱρεσιάρχας καὶ τοὺς ὁπαδοὺς αὐτῶν ἐκ τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, ὡς μέλη σαφῶς, ἵνα μὴ ἡ λύμη τούτων μεταδοθῇ εἰς ὅλον τὸν Ἐκκλησιαστικὸν ὁργανισμόν. Τὴν σχετικὴν ἀπόφασιν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀνεκίνησε καὶ εἰς τὰς λοιπὰς Ὁρθόδοξους Ἐκκλησίας, αἵτινες ἐνέκριναν καὶ ἐκύρωσαν ταύτην, ὡς συνάδουσιν πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Οὕτω ἐξεδηλοῦτο ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν ἡ μετὰ τῶν ἀλλήλεγγων καὶ ἐνότης ἐν τῷ ἐδάφει τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, καὶ ἐν τῷ πλαίσιῳ τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων καὶ σεπτῶν παραδόσεων τῶν 7 Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Αὐτοτυχῶς τὸ πνεῦμα τοῦτο τῆς ἀλλήλεγγυς καὶ τῆς ἐνότητος ἁπασῶν τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν ἐπ' ἐσχάτων τούτων καιρῶν ἐχαλαρώθη συνεπείᾳ τῶν Ἐθνικῶν κατακλύσεων καὶ τῶν ἀναστατώσεων τῶν πληθύνων, ἃς προκάλεσεν ὁ προτελευταῖος καὶ ὁ νέος παγκόσμιος πόλεμος, ὅστις ἔσχεν ὀλέθριον ἀντίκτυπον καὶ εἰς πάσας μὲν τὰς Ὁρθόδοξους Ἐκκλησίας, πρὸ πάντων ὅμως εἰς τὴν ἀδελφὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρωσίας. Ἡς ὁ ὁρθόδοξος Κλήρος καὶ λαὸς ὑπέστη ἄγριον καὶ ἀμείλικτον διωγμὸν ἐκ μέρους τοῦ Κυριαρχήσαντος τότε ἀθέου καὶ ἀντιχριστοῦ Κομμουνισμοῦ ὅστις ἐδυνάμει νὺν ἐπανήλθεν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν ὑπὸ τὴν χριστιανικὴν πρωτοβουλίαν τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ στρατάρχου Στάλιν.

Ὁ ἄγριος καὶ ἀμείλικτος οὗτος διωγμός, ὃν ἤγειρεν ὁ ἄθεος καὶ ἀρχὰς Κομμουνισμὸς εἰς τὴν Ρωσίαν, ἔδωκεν ἀφορμὴν νὰ ἐκδηλωθῶσιν, οὐ μόνον αἱ ἀτέλειαι καὶ αἱ σκιερὰ γράμματα, ἀλλὰ καὶ αἱ χάριτες καὶ αἱ ἀρεταὶ τῆς ὁρθοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, ἥς αἱ θλίψεις καὶ αἱ περιπέτειαι πολλὰ διδασκὰ μαθήματα προσέπορσαν εἰς τοὺς ἰθύνοντας τὰς ὁρθόδοξους Ἐκκλησίας σεπτῶς καὶ γερασίμως Πρωτοεραρχίας. Ὅντως κατὰ τὴν περίοδον ταύτην τὸν διωγμὸν ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία διήλθε διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου κατὰ θεῖαν πάντως παραχώρησιν, ὅπως ἀποκαλυφθῶσι κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον ἐκ πολλῶν καρδίων διαλογισμοῖ (Λουκᾶ 2. 35) καὶ κατὰ τὸ Ἀποστολικόν, ἵνα ἐκάστου τὸ ἔργον φανερὸν γένηται, καὶ φανῇ

τίς ἐπὶ τὸν θεμέλιον, ὃς ἐστὶν Ἰησοῦς Χρὶςτός ἐπακοδόμησε χρυσόν, ἄργυρον, λίθους τιμίους ξύλα, χόρτον καλὰμην. (Α. Κορ. 3. 12—13). Διὸ καὶ κατὰ τὴν μεγάλην ταύτην δοκιμασίαν, ἐκπὸς τῶν ἀπίστων καὶ τῶν γλιαρῶν τὴν πίστιν ἔλαμψεν εἰς τὸ στερέωμα τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας πληθὺς ὅλη Μαρτύρων καὶ ἀπολογητῶν ἐκ τῶν λαϊκῶν καὶ τῶν Κληρικῶν, ἀνωτέρων τε καὶ κατωτέρων, οἵτινες δὲν ἐδειλίσαν. οὐδ' ἀπεργίγησαν νὰ προσεγγίσωσι καὶ αὐτὴν τὴν ξωὴν τῶν ὡς δλοκαύτωμα καὶ σεπτὸν καλλιέργημα εἰς τὸν ἱερὸν καὶ ἅγιον Βωμὸν τῆς ὁρθοδόξου καὶ ἀμωμήτου πίστεως ἡμῶν. Οὕτω οἱ νέοι οὗτοι ἀπολογηταὶ καὶ Μάρτυρες τῆς χριστιανικῆς πίστεως ἐν Ρωσίᾳ, ἐντίμως καὶ εὐθόκως ἀγωνιζομένοι ἐπὶ τῶν ἀδαμαντίνων Ἐκκλησιαστικῶν ἐπάλξεων, ἐλάμπρυναν διὰ τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ τῆς αὐτοθυσίας αὐτῶν τὸ τηλαυγὲς πρόσσωπον τῆς ὁμοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, φοινίξαντες διὰ τοῦ μαρτυρικοῦ αἵματος αὐτῶν τὴν ἀλουργὴ πορφύραν τοῦ Χριστοῦ καὶ καταδείξαντες εἰς τοὺς δίκαιους τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ εἰπόντος καὶ «πύλαι Ἀδου οὐ κατισχύσουσι τῆς Ἐκκλησίας» ἡ τις κατήγαγεν περιφανὴ θρίαμβον κατὰ τῆς ἀθείας καὶ τοῦ ὕλισμου, ἐπικρατήσαντος καὶ πάλιν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ὁ θρίαμβος δὲ οὗτος τῆς Ἐκκλησίας ἐπετεύχθη διὰ τῆς πανθενουργοῦ δυνάμεως τοῦ Χριστοῦ, ὡς μέσου καὶ ὁργάνου χρησιμεύσαντος τοῦ Ἐξοχστάτου Στρατάρχου Στάλιν καὶ τῶν ἐνδόξων αὐτοῦ συνεργατῶν πολιτικῶν τε καὶ στρατιωτικῶν οἵτινες μετὰ τοῦ Πρωτοεραρχοῦ καὶ τῶν Ἱεραρχῶν τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἐξεπόνησαν τὸ Σύμφωνον τῆς Πολιτείας μετὰ τῆς Ἐκκλησίας, ἐκατέρωσιν τούτων ἀσκήσεως ἐλευθέρως τὰ ἴδια καθήκοντα καὶ δικαιώματα, ἄνευ τῆς ἀναμίξεως τῆς μίας ἐξουσίας εἰς τὰ καθήκοντα καὶ δικαιώματα τῆς ἑτέρας. «Καὶ αὕτη ἡ ἀλλοίωσις τῆς δεξιάς τοῦ Ὑψίστου»

Αὐτοτυχῶς οἱ τελευταῖοι οὗτοι πόλεμοι κατέδειξαν, ὅτι ἅπασαι αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι παρυσυρτοῦσαν τόσον ἀπὸ τῶν ἐθνικισμῶν αὐτῶν, ὥστε χάριν αὐτοῦ καὶ πρὸς ἐξυπηρέτησιν Κρατικῶν συμφερόντων ἐπέδειξαν μίαν γλιαρρότητα, ἵνα μὴ εἴπωμεν ἀδιαφορίαν εἰς τὰς μεταξὺ αὐτῶν Ἐκκλησιαστικὰς οὐχέσεις καὶ ὑποχρεώσεις, παραγκωνιζόμενας ἐκεῖ, ὅπου ἀπήτει τοῦτο τὸ Κρατικὸν συμφέρον. Ἐπίσης ὁ πόλεμος οὗτος λόγῳ συμμάχων τῶν ἐμπολέμων Κρατῶν ἠνάγκασε τοὺς Ὁρθόδοξους νὰ συμπορευθῶνται εἰς τὸ πολεμικὸν μέτωπον καὶ τὰς Ἐκκλησίας μετὰ τῶν κακοδόξων Αἰρετικῶν καὶ Σχισματικῶν, τοῦθ' ὅπερ ἀπαγορεύουσιν οἱ θεοὶ καὶ ἱεροὶ Κανόνες, κατὰ τὴν αὐστηράν καὶ ἀκριβῆ ἐννοιαν τῆς Ὁρθοδοξίας. (Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΝΑΩΝ

Τὴν προσεχῇ Κυριακὴν 10ην Φεβρουαρίου ἐ.ε. δ. ἡ ἐορτὴν τοῦ Ἱερομάρτυρος Χαλαράμπου πανηγυρίζει ὁ ἐν Πειραιεὶ καὶ εἰς θέσιν Ταμπύρια, Ἱερός Ναὸς τοῦ Ἁγίου Χαλαράμπου ἐντὸς τοῦ Ὀρφανοτροφείου ὁ Ἅγιος Γεώργιος.

Ἀφ' ἐσπέρας θὰ ψαλῇ ὁ Μέγας ἐσπερινὸς τῆν δὲ ἐπομένην ἡ Θεία Λειτουργία μετ' ἄρτοκλασίας Ἱερουργοντος τοῦ Σεβ. Ἀγίου Διακλείας κ. Πολυκάρπου.

Προσκαλοῦνται αἱ φιλέοργοι ὅπως τιμήσωσιν τὴν ἐορτὴν καὶ Πανηγυρίαν ταύτην.

Τὴν 16ην Φεβρουαρίου ἐ.ε. π. ἡ (1ην Μαρτίου ν. ἡ.) ἡμέραν Σάββατον ἐορτὴν τῶν Ἁγίων Θεοδώρων, πανηγυρίζει ὁ ἐν Νέᾳ Σμύρνῃ ὁ φερώνυμος Ἱερός Ναός.

Ἀφ' ἐσπέρας θὰ ψαλῇ ὁ Μέγας ἐσπερινὸς τῆν δὲ ἐπομένην ἡ Θεία Λειτουργία μετ' ἄρτοκλασίας χοροστατούντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀγίου Διακλείας κ. Πολυκάρπου.

Συγκοινωνία δι' αὐτοκινήτων Ἀκαδημίας — Ν. Σμύρνης τέρμα μὲ ἰδιωτ. Λεωφορεῖα.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Υπό τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Μεγαρίδος
κ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ

Πρὸς ὑμᾶς τὰς δλοφύχως ἀφοσιουμέ-
νας εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν προσφιλῶν
σας τέκνων, τὰς μετ' ἀξιοθαυμάστου αὐ-
τοθυσίας μεριμνῶσας ὑπὲρ τῶν τρυφερῶν
πλασμάτων, τὰ ὅποια ἡ πρόνοια τοῦ
Θεοῦ ἀφίερωσεν εἰς τὴν μητρικὴν στορ-
γὴν· πρὸς ὑμᾶς, μητέρες ἀγαθαὶ καὶ εὐαί-
σθητοι, ἀπευθύνομαι· διότι ὑμᾶς ἰδίως
ἐξελέξατο ὁ Κυβερνήτης τοῦ κόσμου πρὸς
διαπαιδαγωγίαν τῆς νέας γενεᾶς. Ἡ Χρι-
στιανικὴ ἀγωγή εἶναι ἡ ἀσφαλεστάτη ὁ-
δὸς πρὸς εὐτυχίαν, τὴν δὲ ἀρίστην ἀγωγήν
ὁμοίως μόναι δύνασθε νὰ ἐκτελέσητε· διότι
ὁμοίως ὑμεῖς ἔχετε τὸ προτέρημα νὰ μετα-
δίδετε εἰς τὴν ἀθώαν τοῦ παιδιοῦ καρ-
δίαν τὰ εὐγενῆ καὶ λεπτὰ αἰσθήματα, τὰ
ἅποια ὑπαγορεύει ἡ φιλόστοργος ὑμῶν
ψυχὴ.

Διατηρήσατε τὴν ἐξαιρετικὴν καὶ τι-
μητικὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποῖαν ὁ πάνσο-
φος Θεὸς προώρισεν ὑμᾶς, καὶ τῆς ὁποίας
ἀνεδεῖχθητε πάντοτε ἄξιοι. Ἐν τῷ πλού-
ῳ καὶ ταῖς ἀπολαύσεσι δὲν παρὰσύρεσθε
ὑπὸ τῶν γοητευτικῶν τῆς ἐκδωίας τέρ-
ψεων εἰς ἀδιαφορίαν τῶν πρὸς τὰ τέκνα
καθηκόντων, ἀλλ' ἀγωνίζεσθε πεισιμόνως
πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς υγιούς καὶ κατὰ Χρι-
στὸν ἀνατροφῆς. Ἐν τῇ πτωχείᾳ καὶ ταῖς
στερήσεσι, περιεστοιχιζόμενοι ὑπὸ τῶν
ἀναγκῶν πολυμελοῦς οἰκογενείας, ἀντι-
τάσσετε καρτερίαν ἐκπληκτικὴν κατὰ τῶν
σκληρῶν τοῦ βίου δοκιμασιῶν, ἐπαγρυ-
πνοῦσαι εἰς τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν
καὶ ἀνάδειξιν τῶν τέκνων ὑμῶν, ὡς τι-
μίον ἐν τῇ κοινῇ αὖριον πολιτῶν, καὶ
ἐμπνεύουσαι εἰς αὐτοὺς τὰ αἰσθήματα ἐ-
κεῖνα διὰ τῶν ὁποίων ἀντέχουσι βραδύ-
τερον εἰς τὰς ἐκκλισιαστικὰς τῆς ζωῆς.
Ἐξοκολοβεῖτε λοιπὸν τὸν λαμπρὸν τοῦ-
τον ἀγῶνα δι' ὅσων μέσων ἡ ψαῖρα καὶ ἡ
ὕψηλὴ τῆς μητρότητος θέσις σᾶς ἐδίδασκε,
καὶ οὕτω ἐκπληροῦτε τὴν ἀποστολὴν
ὑμῶν, γίνεσθε εὐεργέτιδες καὶ σώτηραι
τῆς πασχούσης κοινῆς.

Εἰς ὑμᾶς τέλος τὰς Ἑλληνίδας μητέ-
ρας ἀδελφὰς καὶ συζύγους ἀπευθύ-
ναι κατὰ τοὺς σημερινούς χαλεποὺς και-
ροὺς ἡ δύστηνος πατρίς ἱκετευτικῶς ζη-
τοῦσα τὴν μετὰ σπουδῆς συνέχισιν τοῦ
ἐπιτήλῳ ἔργου ὑμῶν πρὸς ἀναχαλίσιν
τοῦ χειμάρρου τῆς διαφθορᾶς, τοῦ ἐπαπει-
λοῦντος ἄρδην νὰ ἐκρίζωσῃ καὶ παρασύ-
ρῃ πᾶσαν φυτεῖαν καὶ ἐλάχιστην ἐκ τοῦ
Ἑλληνικοῦ ἐδάφους.

Καὶ ἂν ἀπέλθῃτε τοῦ κόσμου τοῦ
τοῦ ἀφανῶς καὶ ἀθορύβως, ἐστὲ βέβαιαι
ὅτι θὰ εὐρεθῶσιν ποιηταὶ καὶ Ὀμηροί,
ἵνα ἐξυμνήσωσιν τοὺς θριάμβους καὶ
τὰς αἰμιήτους πρὸς τὴν πάσχουσαν πα-
τρίδα ὑπηρεσίας ὑμῶν, ὁ δὲ μισθοδοτὴς
Θεὸς θὰ στέψῃ τὴν κορυφὴν ὑμῶν μὲ τὸ
κεῖθλαὶς ἀμπαρντινον τοῦ θριάμβου καὶ τῆς
νίκης στέφανον.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούμεν ὅτι λόγφ αὐξήσεως τῶν
ὑπογραφικῶν, καθορισθὴ ἡ τιμὴ τοῦ φύλ-
λου εἰς Δραχμὰς 300.—. Ἡ ἐξέλιξις συν-
δρομὴ εἰς 6.000 καὶ ἡ ἐτήσια εἰς 10.000 δρχ.
(Ἐκ τῆς Διεθύνσεως)

Τοῦ Μακαριωτάτου ΣΑΜΩΝΑ Ἀρχιεπισκό-
που Γάζης.

ΔΙΑΛΕΞΙΣ

πρὸς Ἀχμέδ τὸν Σαρακηνὸν

Ἀποδεικνύουσα τὸν ὑπὸ τοῦ ἱερέως
ἱερευροῦμενον ἄρτον καὶ οἶνον,
σῶμα καὶ αἷμα ἀληθινὸν καὶ ὁλο-
κληρὸν εἶναι τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰη-
σοῦ Χριστοῦ.

Ἐξ Ἀγίου ἔρους ὑπὸ Α.Μ.Κ.

Ἐτυγχάνομεν ποτε πορευόμενοι τὴν
εἰς ἡμᾶς (ἄγουσαν ὁδόν) μετὰ πολλῶν
ἄλλων· καὶ τῇ συνήθει διαλέξει, τῇ
καθ' ὁδὸν παραμύθιον οὔσῃ, χρώμενοι
περὶ διαφορῶν ὑποθέσεων. Πέραν τοῦ
δέοντος ἐν συνοσίᾳ διέλθομεν ἐξ ὧν
καὶ τις σοφὸς ἀνὴρ καὶ λόγιος Σαρα-
κηνὸς τὸ γένος εἰς τὴν τῶν μυστηρίων
διήγησιν τραπεῖς, ἠρώτησεν ἡμεῖς οὕτω
φάσκον· Διατὶ ὁ Ἐπίσκοπε Ὑμεῖς οἱ
ἱερεῖς ἐμπαίζετε τοὺς Χριστιανούς, τὸν
ἐξ ἀλεύρου ὁπτόμενον ἄρτον αὐτοῖς
κατὰ βραχὺ μερίζοντες καὶ σῶμα Χρι-
στοῦ ὀνομάζοντες, ἀφασιν ἁμαρτιῶν πα-
ρέχειν αὐτοῖς τοῖς μεταλαμβάνουσιν δυ-
νάμενοι διαβεβαίουντες; ἄρα ἡ ὑμᾶς
αὐτοὺς ἐμπαίζετε, ἢ τοὺς ὧν ἄρχεστε.

ΣΑΜΩΝΑΣ. Καὶ τί λέγεις, ἄρτος
οὐ γίνεται Θεοῦ σῶμα;

ΑΧΜΕΔ. Ἐκότερον ἀπορῶ μέρος ἀ-
ποκρίνασθαι τῆς ἀντιφάσεως.

ΣΑΜΩΝΑΣ. Τοσοῦτον σε ἡ μήτηρ
σου γεγεννηκεν;

ΑΧΜΕΔ. Οὐχί.

ΣΑΜΩΝΑΣ. Ἄλλὰ πόσον;

ΑΧΜΕΔ. Σμικρόν.

ΣΑΜΩΝΑΣ. Καὶ τίς σὲ ἐμεγέθυνεν;

ΑΧΜΕΔ. Θεοῦ θέλοντος ἡ τροφή.

ΣΑΜΩΝΑΣ. Οὐκοῦν ἄρτος· σοὶ γέ-
γονε σῶμα;

ΑΧΜΕΔ. Σύμφημι.

ΣΑΜΩΝΑΣ. Καὶ πῶς σοὶ ἄρτος
γέγονε σῶμα;

ΑΧΜΕΔ. Τὸν τρόπον ἀγνοῶ.

ΣΑΜΩΝΑΣ. Διὰ τοῦ λαιμοῦ ἢ
βρῶσις καὶ ἢ πόσις εἰς τὸν στόμαχον
κατέρχεται ὡς εἰς χύτραν παρακειμένου
δὲ τῷ στομάχῳ θερμοῦ ὄντος τοῦ ἥπα-
τος, ἐψηθεῖται ἡ τροφή καὶ χυλοῦται· καὶ
τὸ μὲν παχυμερές κάτω χωρεῖ τὸ δὲ
λεπτομερές, κεχυλόμενον ἐπιπολάζει
ὡς θερμὸν δὲ ὑπάρχον τὸ ἥπαρ καὶ
σομφῶδες (ἀραιὸν σπογγοειδές), ἀνα-
σπᾷ καὶ αἵματόι, καὶ ὡς δι' ὀχετῶν ἄ-
παν τὸ σῶμα διὰ τῶν φλεβῶν καταρ-
δεύει μερίζον τὴν χυλωθεῖσαν ἐν τῷ
στομάχῳ τροφήν καὶ ἐν αὐτῷ αἵματω-
θεῖσαν, ἐκάστῳ τῶν μελῶν συμεταβαλ-
λομένων οἷον ἐστὶν ἐκεῖνο, ὁστέους ὁ-
στοῦν (δηλ.) μυελῷ μυελόν, νεύροις
νεῦρον, ὀφθαλμοῖς ὀφθαλμούς, θριξὶ
τρίχα, δέρματι δέρμα, ὀνυξίν ὄνυχα·
καὶ οὕτω γίνεται ἡ τοῦ βρέφους εἰς
ἀνδρα αὐξήσις, τοῦ ἄρτου αὐτῷ γεγο-
νότος σῶμα καὶ τῆς πόσεως αἷμα.

ΑΧΜΕΔ. Ἔοικε. (εἶναι πιθανόν,
ὁμοιάζει).

ΣΑΜΩΝΑΣ. Τρόπον τὸν αὐτὸν καὶ
τὸ ἡμέτερον νόμι μοι γίνεσθαι μυστή-
ριον. Τίθῃσι γὰρ ἐπὶ τὴν ἁγίαν Τρά-
πεζαν ὁ ἱερεὺς τὸν ἄρτον, ὁμοίως καὶ
τὸν οἶνον· καὶ δεομένου, (τούτου τοῦ
ἱερέως) ἐπικλήσει ἁγία τὸ Πνεῦμα τὸ
Ἅγιον κατεῖσι καὶ ἐπιφοιτᾷ τοῖς προ-
κειμένοις, καὶ τῷ πυρὶ τῆς αὐτοῦ θεο-
τητος, εἰς σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ τὸν

ἄρτον καὶ τὸν οἶνον μεταβάλλει, οὐχ·
ἦτον ἢ τὸ ἥπαρ τὴν τροφήν εἰς τὸ
τοῦ τινος ἀνθρώπου. Ἡ οὐ δίδως, ὦ
Τᾶν, (ὦ φίλε), δύνασθαι τὸ Πανάγιον
τοῦ Θεοῦ Πνεῦμα ὅπερ τὸ σὸν δύναται
ἥπαρ ἐκτελεῖν;

ΑΧΜΕΔ. Δίδωμι.

ΣΑΜΩΝΑΣ. Τούτου τοίνυν τοῦ σώ-
ματος καὶ αἵματος μεταλαμβάνομεν εἰς
ἄφασιν ἁμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον,
τοῦ Δεσπότης ἡμῶν εἰρηκότος «ὁ τρώ-
γων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ
αἷμα ἔχει ζωὴν αἰώνιον» (Ἰωάν. Κεφ.
ΣΤ' 54)· τοῖς δὲ δυσπειθῶς ἔχουσι πρὸς
τὸ φαινόμενον, ὡς μὴ βλέπουσι τὸ συμ-
βαῖνον τῇ ἐπαγγελίᾳ τῶν σωματικῶς
ἐνεργουμένων ἄρτος γὰρ καὶ οἶνος φαί-
νεται· προσέτι δὲ καὶ τοῖς λέγουσι, πῶς
ἔστι δυνατόν εὐχὴν καὶ δυνάμειος θείας
ἐπικλήσιν ἐπὶ τοῦ ἄρτου γενομένην με-
ταβάλλειν αὐτὸν εἰς σάρκα ζῶσαν, ἀ-
πλοῦς ἔξαρκὲς λόγος· ἀντερωτήσωμεν,
γὰρ, τοῦ τρόπου τῆς κατὰ σάρκα γεν-
νήσεως (ἡμῶν) πᾶσιν ὄντος προδήλου
πῶς ἄνθρωπος ἐκεῖνο τὸ ὄνρον γίνεται
τὸ εἰς ἀφορμὴν τῆς συστάσεως τοῦ
ζώου καταβαλλόμενον; Ἀλλὰ μὴν οὐ-
δεὶς ἐπ' ἐκεῖνον λόγος ἐστὶν ὁ λογισμῷ
τινὶ τὸ πιθανόν ἐξευρίσκων. Τί γὰρ
κοινὸν ἔχει ὁρος ἀνθρώπου πρὸς τὴν
ἐκείνην θεωρουμένην ποιότητα συγκρι-
νόμενος; Ἀνθρώπος μὲν γὰρ λογικόν
τι χρῆμα καὶ διανοητικὸν ἐστίν· ἐκεῖνο
δὲ ἐν ὄντι τινι θεωρεῖται ποιότητι, καὶ
πλέον οὐδὲν τοῦ κατ' αἰσθησιν ὁραμέ-
νου καταλαμβάνει ἡ ἔννοια· ἀλλὰ θεία
δυνάμει ἐκεῖνο ἄνθρωπος γίνεται· ἡς
μὴ συμπαρούσης, ἀκίνητον ἐστὶ καὶ ἀ-
νεκέργητον. Εἰ οὖν ἐκεῖ οὐ τὸ ὑποκει-
μενον ποιεῖ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' ἡ θεία
δύναμις πρὸς ἀνθρώπου φύσιν μετα-
ποιεῖ τὸ φαινόμενον τῆς ἐσχάτης ἂν εἴη
ἀγνωμοσύνης, ἐκεῖ τοσαύτην θεοῦ προο-
μαρτυροῦντας δύναμιν, ἀτονεῖν ἐν τῷ
μέρει τοῦτο τὸ θεῖον οἶεσθαι (νομίζειν)
πρὸς τὴν ἐκπληρωσιν τοῦ θελήματος.

ΑΧΜΕΔ. Ἀλλὰ τί κοινὸν ἄρτω
καὶ σαρκί;

ΣΑΜΩΝΑΣ. Καὶ τί κοινόν, λέξον
μοι, ὄνρότητι καὶ εἰκόνι θεοῦ. Ἀλλ'
ὥσπερ οὐδὲν ἐκεῖ τὸ παράδοξον εἰ
θεοῦ βουλομένου, πρὸς τὸ τιμιώτατον
ζῶον τὸ ὄνρον μεταβαίνει, οὕτω καὶ
ἐπὶ τούτου τὸ ἴσον πιστευτόν, μὴδὲν
εἶναι θαυμαστόν, εἰ θείας δυνάμειος
παρουσία, πρὸς ἀφθαρσάν μετασκευά-
ζεται ὁ ἄρτος καὶ εἰς σῶμα Χριστοῦ με-
ταβάλλεται.

ΑΧΜΕΔ. Ἀλλ' ὁ Χριστὸς ὅτε τοῦ-
το τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ παρέδωκεν,
οὕτε αὐτὸς πολλὰς εὐχὰς εἶπεν, οὐδ'
ἡμῖν οὕτω προέτρεψε λέγειν. Πῶς τοί-
νυν ὑμεῖς οὐχ' οὕτω ποιεῖτε, ἀλλ' εὐ-
χῶν πολλῶν δεῖσθε;

ΣΑΜΩΝΑΣ. Ὁ Χριστὸς καθ' ὃ Θεός,
κύριος ἦν καὶ τοῦ ἑαυτοῦ σώματος καὶ
τῆς ψυχῆς, ἡ (ὡς) φησὶν αὐτὸς ὅτι «ἐξου-
σίαν ἔχω τὴν ψυχὴν μου δοῦναι καὶ πά-
λιν λαβεῖν αὐτήν» καὶ αὐτὸς φύσει Θεὸς
ὢν, ἡγίασεν εὐθὺς τῇ αὐτοῦ θείᾳ δυ-
νάμει καὶ χάριτι τότε τὸν ἄρτον «τοῦ-
το ἐστὶ τὸ σῶμά μου» εἰπών, ἔχειν καὶ
τὸν Πατέρα καὶ τὸ Πνεῦμα ἐν ἑαυτῷ,
καὶ οὕτω τὸν ἄρτον οἰκεῖον σῶμα ἐ-
ποίησε καὶ οὐκ ἔδειτο ἑτέρου τινος ὑ-

περέχοντος καὶ τὸν ἄρτον ἀγιάσοντας· «τὸ γὰρ ἔλαττον ὑπὸ τοῦ κρείττονος εὐλογεῖται» (Ἐβρ. Ζ' 8). Αὐτὸς δὲ ὁ Χριστὸς οὐκ ἐλάττων ὢν τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Πνεύματος, αὐτεξουσίως ἐποίει ὅσα ἐβούλετο· ὁ δὲ γε παρ' ἡμῖν Ἰερεὺς, εἰ καὶ τύπον φέρει Χριστοῦ, ἀλλ' ἄνθρωπος ἐστὶ παντὶ τρόπῳ ὑποκείμενος ἁμαρτίαις καὶ κατεχόμενος «οὐδεὶς γὰρ ἀναμάριτος» ὥς τὸ θεῖον λόγιον, καὶ μὴ μία ὥρα ἐστὶν ἡ ζωὴ αὐτοῦ, εἰμὴ μόνος ὁ Θεός. Διὰ τοῦτο δέχεται καὶ πολλῶν εὐχῶν, καὶ πρότερον μὲν ὑπὲρ τῶν οἰκείων ἀγνοημάτων, ἔπειτα τῶν τοῦ λαοῦ, ὡς φησὶν ὁ Θεὸς Ἀπόστολος Παῦλος. (Ἐβρ. Ζ'. 27). Διὸ καὶ πᾶς ὁ λαὸς παριστάμενος ἔξω τοῦ ἁδύτου, συμπονεῖ καὶ συμπροσεύχεται τῷ Ἱερεῖ.

Δέεται τοίνυν ὁ Ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός, ὡς μέσον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ἱστάμενος πρέσβυς, ἵνα μὴ κώλυμα γένηται τῆς τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἐπελευσεως, ἀλλὰ καταπέμψῃ καὶ αὐθις τὸ πανταχοῦ παρὸν θεῖον καὶ τελεταρχικὸν καὶ ἁγιαστικὸν Πνεῦμα, δι' οὗ πάντα τὰ τε ἐν οὐρανῷ, τὰ τε ἐπὶ γῆς λεγόμενα ἅγια, τῇ μετοχῇ τῆς ἁγιαστικῆς αὐτοῦ χάριτος ἁγιάζεται, εἰς τὸ τελεσιουργῆσαι τὸν προκείμενον εἰς θυσίαν ἄρτον καὶ τὸ ποτήριον, καὶ ποιεῖσαι αὐτὰ, αὐτὸ ἐκείνο τὸ Κυριακὸν σῶμα καὶ αἷμα τοῦ Χριστοῦ· «Ὁ Πατήρ γὰρ εὐδόκησε, φασι τὰ παρ' ἡμῖν λόγια, καὶ ὁ Υἱὸς ἐσκήνωσε, καὶ ἡ Παρθένος ἔτεκε Θεὸν ἐνανθρωπήσαντα» (Ἰδιόμελ. τῶν Αἰώνων τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως) καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα συνήργησεν· ὁ καὶ ἐκ τῶν παρθενικῶν αἱμάτων μέρος λαβὼν, ὠκοδόμησε τὸν σωματικὸν ναὸν τοῦ Χριστοῦ. Κάντεῦθεν δηλοῦμεν καὶ τὸ ἀχώριστον καὶ ἰσοδύναμον καὶ ὁμοφυὲς καὶ παντοδύναμον τῆς Ἁγίας Τριάδος, εἰ καὶ ταῖς ὑποστάσεσι διήρηται· καὶ ὅτι ἔνθα ἐστὶ μία τῶν Τριῶν ὑποστάσεων, ἀχωρίστως καὶ αἰ τοῖς δύο τῇ φύσει συνείσιν ὡς συνδημιουργαὶ καὶ τοῦ παντὸς προνοηταί.

ΑΧΜΕΔ. Καλῶς τὰ ἀπόρρητα διεξέορχη· ἀλλὰ τί δήποτε ὁ Χριστὸς τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐσθίειν τοῖς εἰς αὐτὸν πιστεύουσιν παρέδωκεν ; (Ἀκολουθεῖ)

ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

Τὴν προπαρελθούσαν Κυριακὴν 20ην Ἰανουαρίου, ὁ Πανιερώτατος Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Γ.Ο.Χ. κ. Χρυσόστομος ἐλειτούργησε εἰς τὸν ἐν Πειραιεὶ Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἀγ. Φιλίππου, τὴν Κυριακὴν τοῦ Ἀσώτου 27ην Ἰανουαρίου. ἐχοροστάτησε εἰς τὸν ἐνταῦθα Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΓΟΣ

Τὸ Διοικ. Συμβούλιον τῆς Π.Θ.Ο.Υ.Κ. μετὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐπισκέφθησαν τοὺς κ. Ἱερούς τῶν Θεοπεφυμένων καὶ τῆς Δικαιοσύνης. Μετ' αὐτῶν συνεζητήθησαν τὰ ἰαφώρα ζητήματα τὰ ἀφορῶντα τὴν ἐλευ-

θέραν ἀσκησιν τῶν θεοσκευτικῶν καθηκόντων ἡμῶν καὶ τὴν καταχώρησιν εἰς τὰ Ληξιαρχικά βιβλία τοῦ Κράτους τῶν Γάμων τῶν Γ.Ο.Χ. Ἐκ τῶν κ. κ. Ἱερού τῶν ἐδω-
θησαν ἱκανοποιητικαὶ διαβεβαιώσεις. Πάντως ἂς ἐπιτίθωμεν χωρὶς νὰ ἡσυχάσωμεν.

Τὸ Συνέδριον χάριτι Θεοῦ δὴ συνέληθ' τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ δὴ διακρίθη ἐπὶ τριήμερον.

Καθὼν ἐχομεν πάντες νὰ κινηθῶμεν ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας αὐτοῦ.

Ἀπὸ ὅλα τὰ ἀνά τὴν Ἑλλάδα Παραρτήματα ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ ἔλθωσι Ἀντιπρόσωποι.

Τοῦτο εἶναι τὸ μέγιστον τῶν καθηκόντων ἡμῶν ὡς Γ.Ο.Χ.

— Ἀφίχθη ἐκ Χίου ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Πέτρος Ἀστυφίδης δι' δι' ὑποθέσεις τοῦ Παραρτήματος Χίου καὶ διὰ νὰ παραστῇ εἰς τὸ προσεχὲς συγκληθρόμενον Πανελληνιον Συνέδριον τῶν Γ.Ο.Χ. Ὁδὸς ἐλειτούργησεν εἰς διαφόρους ἡμετέρους Ναοὺς.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΝΟΡΙΑΚΩΝ ΦΙΛΟΠΤΩΧΩΝ ΤΑΜΕΙΩΝ

Ὑποβλήθησαν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου οἱ ἀπολογισμοὶ τῶν κάτωθι Ἑνοριακῶν Φιλοπτῶχων Ταμείων ἐξ ὧν ἐμφαίνονται τὰ ποσὰ ἅτινα διανεμήθησαν εἰς ἀπόρους οἰκονομίας κατὰ τὰς ἑορτάς τῶν Χριστογενῶν.

5) Ἀγ. Σπυρίδων Γαλατοῦ δραχ. 55.000
6) Ζωὸς. Πηγῆς Πειραιῶς » 241,000

ΕΡΑΝΟΣ

Ὑπὲρ τοῦ Πανελληνίου Συνεδρίου τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν

Οἱ κάτωθι Ἱεροὶ Ναοὶ :	Δραχ.
Ἀγ. Ταξιαρχῶν Ν. Ἑλβετίας	15.700
Ζωὸς. Πηγῆς Πειραιῶς	207.500
Ἀγίου Μηνᾶ »	36.000
Εὐαγγελιστρίας Χαλκίδος	50.000
Ὑπαπαντῆς Πειραιῶς	16.500
Ἀγ. Ἀχιλλίου Ἀθην.	37.500
Ἀγ. Φιλίππου Πειρ.	31.500
Ἀγ. Παρασκευῆς Ἀθηνῶν	17.600
Εὐαγγελιστρίας Πειρ.	55.000
Ἀγ. Δημητρίου Ἀθηνῶν	45.350
Μεταμορφώσεως »	22.400
Ἀγ. Παύλου Πειρ.	30.000
Τυμίου Σταυροῦ Πειρ.	10.000
Τριῶν Παρθένων	18.900
Ἀγ. Ἀποστόλων	23.000
Ὁ Ἀρχιμ. κ. Εὐγένειος Λημονῆς	100.000
Ὁ κ. Δ. Παπαγεωργίου	10.000
Ὁ Ἀρχιμ. κ. Ἀρτέμιος Νοδάρης	10.000
Ὁ κ. Ματθαῖος Ἀποστόλογλου	5.000
Ὁ κ. Παναγιώτης Ἀντωνάτος	10.000
Ὁ Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Σταμούλης	50.000

Ἐκ τοῦ Ἐκκλησιασματος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Χίου.

Ὁ κ. Γεώργ. Ψυχουλᾶς 15.000

Ἐκ τοῦ Ἐκκλησιασματος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Πατέρων Λιοπεσίου.

Ἀρχιμ. Λογγίνος Χατζηστεφάνου	30.000
Νικόλ. Βασ. Δάβαρης Πρόεδρος	10.000
Παντελεήμων Σ. Σταυρίδης	10.000
Δημήτριος Σ. Χούνας	10.000
Κοσμάς Ιακ. Θηραίος	10.000
Ἰωάν. Χρ. Δάβαρης	10.000
Σταῦρος Εὐστρ. Σταυρίδης	5.000
Ἀντώνιος Α. Σπύρου	5.000
Δημοσθ. Ε. Παπαγεωργίου	5.000
Ἀθαν. Ε. Παπαγεωργίου	5.000
Κωνστ. Σοτ. Χούνας	10.000
Κωνστ. Παπαγεωργίου	2.000
Νικόλ. Χρ. Δάβαρης	10.000
Δημ. Στ. Κόλιας	5.000
Ἰωάν. Δημητράκης	3.000
Εὐαγ. Σοτ. Ἀνδρέου	5.000
Ἀδάμ Κωνστ. Παπασπύρου	2.000
Ἰωάν. Γιαννάκος	5.000
Νικόλ. Δημ. Δήμου	10.000
Γεώργ. Ἰωάν. Δάβαρης	5.000
Δημ. Κωνστ. Ἀράτης	10.000
Στυρ. Σπ. Ἀγγελῆς	10.000
Δημήτρ. Χρ. Πρίφτης	3.500
Αἰκ. Χήρα Ἰωάν. Γρίκα	1.000

Κωνστ. Πρίφτης	5.000
Δημ. Χρ. Δάβαρης	2.000
Ἰωάν. Κ. Θηραίος	2.000
Γεώργ. Κ. Θηραίος	3.000
Ἀνώνυμοι	10.000
Ἐκ Διοσκοφίας Ναοῦ	30.000

Ἐκ τοῦ Ἐκκλησιασματος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελιστρίας Μαροκοπούλου

Ἀρχιμ. Γελάσιος Παλαιολόγου	15.000
Βασίλειος Παναγιώτου	15.000
Κωνσταντῖνος Δράκος	15.000
Παναγ. Κουτσοβαλῆς	10.000
Γεώργ. Ὁρφανὸς Χατζῆς	10.000
Δημ. Πετούσης Ἱεροφάντης	10.000
Παναγιώτης Νικολάκης	10.000
Βασίλειος Παπασπηρίου	10.000
Παναγιώτης Στουραῖτης	15.000
Σπυρίδων Καρανιώτης	15.000
Χρήστος Καρανιώτης	15.000
Εὐαγ. Καλιωβαλῆς Ἱεροφ.	10.000
Ἰωάν. Παπασπηρίου	10.000
Εἰρήνῃ μοναχῇ	10.000
Νικόλαος Πέπελης	10.000
Ἀναστάσιος Παναγιώτου	5.000
Γεώργιος Ι. Μεθενίτης	10.000

Ἐκ τοῦ Ἐκκλησιασματος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Τριάδος Κουπονίου

Χρήστος Παπαδόπουλος	5.000
Χρήστος Θεοδόρου	5.000
Εὐαγ. Καντάρης	10.000
Γεώργ. Ἀγγελῆς	10.000
Ἐκ Διοσκοφίας Ναοῦ	55.000

Ἐκ τοῦ Ἐκκλησιασματος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Βασιλείου Ψυχικοῦ

Ἀργυρὸς Σπηλιοπούλου	10.000
Κωνστ. Μακεδονοῦλος	5.000
Μάριος Κουτράκης	10.000
Ζωὴ Κουτσὸς	500
Μαρία Σταυριανοπούλου	10.000
Ἑλένη Κιτσοπούλου	1.000
Μοναχ. Φεβρωνία	1.000
Μαρία Παπαδάκη	1.000
Στυλιανὴ Ντουμάκη	5.000
Γεώργιος Παπασγουρίδης	5.000
Ἐκ Διοσκοφίας Ναοῦ	8.200

Ἐκ τοῦ Ἐκκλησιασματος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Μεταμορφώσεως Κυψέλης

Ἀνώνυμος 10.000

Τὸ Παράρτημα Ἀετοῦ Καρύστου
Ἐκ Διοσκοφίας 40.000

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθῆναι

Ἐγκύκλιος ΕΠΕΙΓΟΥΣΑ ἀρ. 65

Ἀθῆναι τῇ 26 Ἰανουαρίου ἡ
8 Φεβρουαρίου ν. ἡ.

ΠΡΟΣ

ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

Ὅπως σὰς ἀνεκοινώθη δι' ἐγκυκλίων καὶ διὰ τῆς ἐφημερίδος τὸ συνέδριον θὰ ἀρχίσῃ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας 17 Φεβρουαρίου κατὰ τὸ Πάτριον ἑορτολόγιον (ἡτοί 2 Μαρτίου κατὰ τὸ πολιτικὸν ἡμερολόγιον) ὥραν 9, π. μ.

Παρακαλοῦμεν ὅθεν ὅπως οἱ ἀντιπρόσωποι σας ἐφοδιασμένοι μὲ τὰς ἐξουσιοδοτήσεις σας παρευρίσκωνται ἐγκαίρως εἰς Ἀθῆνας διὰ νὰ μετὰσχῃ τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου.

Καὶ πάλιν σὰς προτρέπομεν νὰ ἀναλογισθῆτε τὴν σπουδαιότητα τοῦ Συνεδρίου καὶ νὰ ἀποστείτετε ἀντιπροσώπους.

Μετὰ διαπύρων εὐχῶν.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος.

† Ὁ Πρ. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

† Ὁ Μεγαρίδης ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

† Ὁ Διαυλείας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ